

gott. A teste nem érzett semmit, de a női szépséget, méltó elgondolatban, elsősorban aggyal kell és – immár csak – lehet érzékelni. És értékelni.

Ekkor Ida felkiáltott:

„Jöhetsz, Zoltánka!”

És belépett Zoltánka (szintén dramaturg). Jó erőben lévő, magas, középkorú pasas volt, szexin őszülő hajjal, férfias állal, és olyan arccal, amelyikről azt szokták mondani, hogy jól áll neki a két-háromnapos borosta. Zoltánka meztelen volt. Az ágyra feküdt, és irgalmatlanul megdugta Idát. Nem is egyszer (hanem kétszer). Nyalt, nyelt, lefetyelt, egyszer véletlenül, nyilván a nagy hévtől belerúgott Józsefbe, aki ettől a hátára hengeredett. Ida azonban lepattant Zoltánkáról, és gondosan viszszaigazgatta Józsefet az előbbi pozíciójába.

József lehunyta a szemét, majd kinyitotta, de ezek ketten még mindig dugtak. Megint lehunyta tehát a szemét, de egy idő után kénytelen volt kinyitni, meg hát hallani amúgy is mindent hallott. Nagyon szenvedett. És nagyon szenvedett attól kezdve minden nap, még három évig, amikor végre meghalt. Mert Zoltánka minden áldott nap eljött, és minden áldott, szent nap megdugta Idát. És József minden nap végignézte, ha akarta, ha nem.

JAGICZA PATRÍCIA LINDA: TÜKRÖM, TÜKRÖM... (olaj, vászon 70×125, 2014)